

tisk er noget af det centrale ved modstanden imod en stadig større integration i Unionen.

Og der er det jo ikke afgørende, hvor man står i det politiske billede overhovedet i forhold til, hvordan man så i øvrigt anskuer det politiske billede. Der er det afgørende jo, om man ønsker, at vi skal hvile på folkestyrets grund, på demokratiets grund, om man er bange for at ville miste nogle demokratiske værdier ved at være så tæt forbundet i en integreret unionsdannelse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Thulesen Dahl har naturligvis ret i, at der bliver mindre selvbestemmelse og mindre demokrati, hvis det bliver et ja til euroen. Ingen tvivl om det. Hvad jeg blot har sagt, og det er der desværre, synes jeg, ikke rigtig nogen, der har været i stand til at modsige mig i, er, at den økonomiske politik, der føres i Euroland, er en nyliberal, konservativ politik, hvor nøglebegreberne er privatisering, udlicitering, nedskæringer af sociale dagpengeydelse, skattenedsættelser.

Det er kodeordene, også i alle de dokumenter, som danske ministre med jævne mellemrum desværre er med til at vedtage. Jeg kan ikke gøre for det. Sådan er det. Det er ikke Enhedslisten, der har arbejdet for, at det skulle være sådan. Tværtimod. Vi arbejder af al magt imod det. Men sådan er europolitikken altså skruet sammen. Det skal man jo bare gøre sig klart.

Derfor er min konklusion, at man som venstreorienteret ikke kan støtte det projekt uden at skyde sig selv i foden. Det synes jeg sådan set er meget enkelt.

Så til de spørgsmål, der har været omkring Østeuropa. Det synes jeg er helt afgørende centrale spørgsmål. Det er rigtigt, at jeg har slået til lyd for, også i Weekendavisen, at vi i stedet for denne centralistiske euromodel, der kun er skruet sammen efter Frankrigs og Tysklands interesser, skulle have et økonomisk samarbejde, hvor også de østeuropæiske lande kunne have en chance for at være med uden at komme ud i ny social nød. De krav, EU stiller til f.eks. Polen i forbindelse med optagelsen vedrørende euroen og landbrugspolitikken, vil kaste 6 millioner polske landmænd ud i dyb social armod og arbejdsløshed og skabe store fattigområder i de polske byer. Det er også en side af den økonomiske model, som hersker i EU.

Jeg synes, et dansk nej skal bruges til at sige til kernelandene i EU: Sådan skal det ikke være. Vi skal have en økonomisk samarbejdsmodel i Europa, hvor også de svageste lande, Ukraine f.eks., kan have en chance for at være med. De er ikke engang indbudt på nuværende tidspunkt til at deltage i et europæisk samarbejde.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi tilbage til talerlisten, og det er hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KRF):

Ved førstebehandlingen redegjorde jeg for Kristeligt Folkepartis syn på euroen, og som nogle af ordførerne formentlig vil kunne huske, pegede jeg i den forbindelse på både fordele og ulemper. Det gjorde jeg, fordi det for folketingsgruppen ikke entydigt er hverken en fordel eller en ulempe at være med i euroen.

Vi ser som sagt både fordele og ulemper. På fordelssiden vil vi være enige om, at der formentligt, som også de fleste rapporter har sagt og ikke mindst de økonomiske vismænd, vil være nogle økonomiske fordele, selv om de kan være usikre, ved den øgede samhandel, som euroen vil lægge op til. Man kan også sige, at det er en fordel for turismen, at man får fælles mønter.

På ulempesiden ser vi især nogle politiske omkostninger i forbindelse med euroen, som efter vores opfattelse vil kræve et forstærket samarbejde og øge behovet for mere politisk integration, fordi de politiske forudsætninger for en møntunion ikke var til stede, da man besluttede den, og sådan set heller ikke er det i dag. Der er stadig store forskelle eurolandene imellem på den økonomiske side, og det kræver kraftigere styringsinstrumenter og øget beslutningseffektivitet i fællesskabet, hvis euroen ikke skal udvikle sig til et økonomisk eksperiment.

Jeg skal ikke lave en genudsendelse af min tale fra førstebehandlingen, men sige her ved andenbehandlingen, at når det drejer sig om de ændringsforslag, der stilles, så er vi, i modsætning til den stemmeafgivning, der vil ske ved tredjebehandlingen, enig fra folketingsgruppens side om at afvise samtlige ændringsforslag.

Man kan godt diskutere juristeriet specielt i forhold til spørgsmålet om at udtræde af euroen, hvis det skulle blive et ja den 28. september 2000. I betænkningen er der optrykt bilag og notater om dette spørgsmål. De statsretlige aspekter er belyst, de folkeretlige og EF-retlige